

ప్రశాంత నిశా సమయాన ఓ వృద్ధ కంఠం, చీకటిని చీల్చుకుని ప్రస్తుతంగా ప్రతిధ్వనించింది. విస్మయంతో నాపురోగమనాన్ని ఖండించి అలా వింటూ వుండిపోయాను.

“హే భగవంతుడా! ప్రభో, ఎక్కడ వున్నావు నాయనా! ఇందతా నీలీలా నటనమేనా. ఈ ప్రపంచంలో ఏనాటికైనా శాంతి దేవత కన్ను తెరచి చూస్తుందా. ప్రజా స్వాతంత్ర్యం, ప్రజా స్వాతంత్ర్యం” అంటే ఏమిటో అనుకున్నా. అందరూ కలసి మెలసి వుంటారు, దేశం సశ్యశ్యామలం అవుతుంది అనుకున్నా. చివరికి యిలా పరిణమిస్తుందని కలలోగూడా వూహించ లేదు దేవా. నీవే లేవని కొందరు, అందరూ వకటే అని మరికొందరూ, వారువేరు, వీరువేరు, అని కొందరూ, వారు ఉండకూడదని కొందరూ, వీరిని అణగ ద్రొక్కాలని కొందరూ, ఈ మచ్చరము, ఈ అసూయ, ఈ భిన్నాభిప్రాయాలు, సాధుహింస, కొట్లాటలు, ఈ రక్త పాతము, వినలేక చూడ లేక హృదయం బద్దలవుతోంది. ఓ వీర భారత సహోదరులారా! మీరు అనేక సంవత్సరాలు దారాపుత్రులను విడచి, సర్వమూ త్యజించి, కారా గృహాలలో పడరాని కష్టాల ననుభవించి, అందరూ వకటేనని ఉద్ఘోషించి, భారత దాస్య శృంఖలాలని తెంచి తెచ్చిన స్వరాజ్యమేనా యిది? “అందరు మానవు లొకటేయైనా, మనకీ ఖర్మము తప్పదిదేలా” అన్న సంగీతాలూ, “దేశమంటే మట్టికాదోయ్, దేశమంటే మనుషులొయ్” అన్న గేయాలు, మనకి

స్వాతంత్ర్యం వచ్చే వరకునేనా పరమేశ్వరా! న్యాయం, ధర్మం, సత్యం, అహింస, యివన్నీ ప్రయాణమై, మన పూజ్య బాపూజీతో పాటు అమరత్వాన్ని పొందాయా! గాంధీజీయే మన ఆదర్శ పురుషుడు, మనం అంతా ఆయనమార్గా న్ననుసరించి నడచు కోవాలి” అనే వార్తలు గాలివార్తలూ, వైచై మాటలూ నేనా? పడవీ వ్యామోహం అనే దారుణ పిశాచం, ప్రజలని మార్చి, తల్లకిందులుజేసి తమ కర్తవ్యాన్నే మరపింపజేసిందా. బాపూజీ బోధ మానవ హృదయాలని స్పందించి, ఏనాటికైనా క్రియా రూప కంగా వెలువడుతుందా, లేక యాదవ కులములో ముసలంలా పరిణమిస్తుందా. ఏమి నీ మాయ ప్రభో! సంతతము నీ ధ్యానప్రభావమున కర్మపరి పక్వము నొంది, ప్రజలలో నీ భక్తి మార్గపు అమృతధారలు కురిపించే త్యాగులూ, యోగులూ, సర్వసంగ పరిత్యాగులూకూడా యీ పుణ్యభూమిలోవుండకూడదని నిశ్చయించావా తండ్రీ. ఇన్ని నిర్బంధనాలు పాపం ఆ తెల్లవాళ్లలోకూడా కనపడలేదే. ప్రజలలో ఐకమత్యం కలుగజేసి, నిష్కల్మష ప్రేమభావంతో వర్తించేట్లు అనుగ్రహించలేవా తండ్రీ! “హిందుజ్మోర్ ముసిలిం ఏక్ హై” మాట అటుంచి హిందువుతో హిందువులకే కొట్లాటలా? ఈ వృద్ధాప్యంలో యివన్నీ చూసి చూసి దుఃఖించటానికే నన్ను బ్రతికించావా!”

రానురాను కంఠ స్వరం మందమై చీకటిలో కలిసిపోయింది. ముకుళిత హృదయంతో యిల్లు చేరుకున్నాను.

